

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **EFKO – karton, s.r.o.**, IČO 26915758
sídlem Dolní 347, 592 14 Nové Veselí
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. 073899/2020/KUSK,
sp. zn. SZ_073899/2020/KUSK/2,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 2. 2020, č. j. MEUPDY/0010693/DOP/2020/IPe, sp. zn. MEUPDY/0053006/DOPP/2019/IPe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila jako provozovatelka vozidla registrační značky X tím, že dne 17. 3. 2019 v 14:41 hod. v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38, směr Kolín, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neurčený řidič při řízení shora uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 12 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s ustanovením § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítá, že rychlost byla měřena úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace. Ověřovací list založený ve správním spisu osvědčuje pouze samotnou funkčnost rychloměru, nikoliv fakticitu jeho umístění a vzdálenost mezi kamerou umístěnou na začátku a na konci měření. Žalobkyně pak má za to, že tvrzení, že součástí ověření není změření vzdálenosti mezi kamerou umístěnou na začátku a kamerou umístěnou na konci měřeného úseku, nemusí prokazovat, neboť postup pro ověření rychloměru je dán právním předpisem, přičemž právo se nedokazuje. Z toho žalobkyně dovozuje, že délka měřeného úseku, z něhož byla vypočtena průměrná rychlost jízdy, nebyla nijak prokázána. Údaj o vzdálenosti mezi rychloměry (tj. délku měřeného úseku) zadal do rychloměru nějaký člověk, aniž by bylo zřejmé, kdo tak učinil a na jakém podkladě, resp. kdo vzdálenost přeměřoval, a zda vůbec byla přeměřována, vypočítávána, nebo odhadována. Jako důkaz žalobce přikládá kalibrační list, vystavený k jinému měřenému úseku, v němž délka úseku uvedena je. V této souvislosti žalobce zpochybňuje postup žalovaného ve smyslu § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož měl prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v plném rozsahu.
3. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítá, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť nebyly dodrženy podmínky § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Záznam měření rychlosti byl přitom proveden stálým automatickým technickým systémem (což je ostatně podmínka projednatelnosti přestupku provozovatele vozidla), avšak obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila. Za takové situace byl důkaz o měření rychlosti získán nezákonně. V této vadě shledává žalobkyně rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se touto otázkou správní orgány vůbec nezabývaly. Přípustností pořizování záznamu orgánem veřejné moci zcela bez vědomí kontrolované osoby jako důkazního prostředku ve správním řízení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a dále v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123. Žalobkyně poukazuje i na to, že jako podstatnou vadu přezkoumávaného rozhodnutí tuto okolnost shledal i zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31. Žalobkyně dovozuje, že se tímto předpokladem pro zákonnost měření rychlosti byly správní orgány povinny zabývat z moci úřední. Žalobkyně dodává, že pokud ve věci byla uzavřena nějaká dohoda o měření, pak byla uzavřena osobami neoprávněnými jednat za smluvní strany a

tím, že neplatnost dohody má dopad na zákonnost měření a tedy na zákonný předpoklad pro shledání viny žalobkyně.

4. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí řidič, který řídil vozidlo žalobkyně, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38 směr Kolín“. Z takto formulované specifikace místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalobkyně ani nemůže přezkoumat, zda se rychloměr nachází vskutku na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost, ani se s místem měření nemůže seznámit. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42. Žalobkyni je tak upřeno argumentovat například tím, že v daném místě je dovoleno jet rychlosti vyšší, nebo že místo bylo na samém okraji obce, kde jednání nemusí naplňovat materiální aspekt. Za přílehlavý považuje žalobkyně rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017-28, kde Nejvyšší správní soud posuzoval místo měření specifikované za použití názvu ulice, která procházela podstatnou částí obce, což je i nyní řešený případ žalobkyně. Silnice zasahuje až na samý kraj obce, a tedy jednání nemusí mít materiální aspekt, neboť území nemuselo být zastavěné, či mohla být rychlost zvýšena dopravní značkou. Ke konkrétní argumentaci by však bylo nutné, aby místo protiprávního jednání bylo vymezeno přesně.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítá nedodržení § 79a zákona o silničním provozu. Nebylo totiž prokázáno, že by městská policie měření rychlosti vykonávala na místě určeném policií, neboť na jiném místě rychlost měřit nesmí. Žalobkyně tvrdí, že obecní policie nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova ani v ulici Velvarská, neboť se nejedná o místo, které by za tímto účelem určila policie, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nezákonné. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37.
6. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítá, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný proto, že v něm absentuje odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky protiprávní jednání žalobkyně vykazovalo. Žalobkyně zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo, neboť právě tím, že jednání řidiče vykazovalo znaky určitého konkrétního přestupku, došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Pokud jednání řidiče nevykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, není provozovatel vozidla odpovědný za správní delikt provozovatele vozidla. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na závěry Krajského soudu v Brně vyjádřené v rozsudku ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015-29. Správní orgán tak neučinil ani v odůvodnění rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí tedy nelze stavět najisto závěr, že protiprávní jednání řidiče vyazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Nelze tak přezkoumat, zda byla naplněna podmínka podle § 125f odst. 2 písm. b) téhož zákona k tomu, aby byla za protiprávní jednání odpovědná žalobkyně jako provozovatel vozidla.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k prvnímu žalobnímu bodu, že žalobce sice představuje své úvahy ohledně vzdálenosti rychloměrů - měřících zařízení, nicméně nenavrhuje v této souvislosti žádný důkaz. Žalovaný dále poukázal na to, že jde o novou skutečnost, kterou žalobce v průběhu řízení o přestupku nenamítal. Dále žalovaný odkázal

na oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 3. 2019, jež je součástí správního spisu a z něhož vyplývá, že pod bodem místo spáchání přestupku je uvedeno, že bylo měřeno v souladu s kalibračním listem VÚGTK/38733/2015. Žalovaný též připomněl závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, vztahující se k vypořádání skutkových námitek, které žalobce nevznese v řízení před správním orgánem, a dále závěry blíže nespecifikovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, týkající se věrohodnosti ověřených technických měřidel. Žalovaný v této souvislosti navrhuje provedení důkazu kalibračním listem VÚGTK/38733/2015 ze dne 4. 12. 2015 a Technickou zprávou-úsekové měření rychlosti vozidel Přední Lhota Poděbrady.

8. K druhému a čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že měření bylo provedeno Městskou policií Poděbrady v rámci svěřené působnosti. Zřízení statického úsekového měřiče rychlosti je trvale zveřejněno na stránkách Městské policie Poděbrady (žalovaný uvádí webovou stránku), přičemž náhledem na webové stránky obce Přední Lhota lze zjistit, že tato skutečnost byla zveřejněna dne 22. 10. 2015. Žalovaný navrhuje k prokázání této skutečnosti vyslechnout svědka J. J.. Souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti obecní policií v ulici Kovanická byl udělen listinou ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010806, přičemž je dohledatelný na stránkách obecní policie. K prokázání této skutečnosti žalovaný navrhuje provést důkaz náhledem obsahu uvedených webových stránek s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-38.
9. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že statický úsekový rychloměr je umístěn v obci, konkrétně v Poděbradech – Přední Lhotě, ulici Kovanické. Z vymezení místa spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí vyplývá, že přestupek byl spáchán v obci, neboť názvy ulic jsou platné pro území obce. K prokázání této skutečnosti žalovaný navrhuje provést důkaz náhledem do registru územní identifikace, adres a nemovitostí.
10. K pátému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na vymezení skutku v prvostupňovém rozhodnutí a změnu, kterou ve výroku provedl napadeným rozhodnutím. Skutková podstata přestupku, kterého se dopustil nezjištěný řidič, je dle žalovaného vymezena v souladu se zákonnými požadavky. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel přípisem ze dne 29. 3. 2019 oznámení podezření ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, které naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se neznámý řidič dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu shora uvedeným jednáním. Součástí oznámení tvoří protokol o měření průměrné rychlosti, který zachycuje výsledky měření rychlosti a dvě fotografie ze silničního rychloměru. K oznámení je dále přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70544-18 měřidla SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0024.
12. Na výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně nijak nereagovala. Dne 26. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci a doručil žalobkyni příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním

provozu tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

13. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce P. K. dne 13. 9. 2019 včasný odpor, avšak bez doložení plné moci, ta byla doložena až dne 5. 10. 2019. Následně bylo ve věci nařízeno ústní jednání, k němuž byla žalobkyně předvolána. K ústnímu jednání se žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili. Dne 27. 2. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu shodně jako v dříve vydaném příkaze.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnila o odvolací důvody. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud ve věci samé nařídil jednání na 16. 12. 2021, jehož se zúčastnil pouze pověřený pracovník žalovaného, předvolaný zástupce žalobce ani žalobce sám se k jednání nedostavil, omluvu ani žádost o odročení do dne konání jednání soudu nedoručil.
17. V průběhu jednání provedl soud dokazování obsahem listinných důkazů, konkrétně listiny ze dne 30. 6. 2009 na č. l. 32, již Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje stanovila místa k měření mj. v ulici Kovanické v Poděbradech. Dále soud sdělil podstatný obsah listiny na č. l. 33 až 35 ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPS-357263-1/ČJ-2015-010806-OD, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v Poděbradech na silnici č. I/38. Soud dále konstatoval listinu na č. l. 36 – vytištěnou informaci z webových stránek www.prednilhota.cz, nazvanou „*Měřič rychlosti vozidel v Kovanické ulici*“, publikovanou dne 22. 10. 2015. Soud provedl důkaz také listinami založenými na č. l. 39 a 43 – informace o instalaci měřiče rychlosti v Kovanické ulici, publikované v Poděbradských novinách č. 21/2015 ze dne 5. 11. 2015, resp. č. 2/2016 ze dne 21. 1. 2016. Navržený výslech svědka J. J. soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl, neboť má již listinami doloženo, že informace o umístění měřičů rychlosti byla řádně uveřejněna. Z důvodů uvedených v bodu 20 rozsudku neprovedl soud pro nadbytečnost dokazování ani kalibračním listem a Technickou zprávou-úsekové měření rychlosti vozidel Přední Lhota Poděbrady. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz ani náhledem do registru územní identifikace, adres a nemovitostí, neboť skutečnosti potřebné pro své rozhodnutí má za dostatečně prokázané stávajícím obsahem správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

18. Soud uvažil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Neprokázaní vzdálenosti mezi rychloměry

19. Žalobkyně namítá, že rychlost byla měřena úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána jeho kalibrace, pokud jde o změření vzdálenosti mezi kamerou umístěnou na začátku a kamerou umístěnou na konci měřeného úseku. Z toho žalobkyně dovozuje, že délka měřeného úseku, z něhož byla vypočtena průměrná rychlost jízdy, nebyla nijak prokázána. Soud se nejprve v návaznosti na judikatorní závěry, z nichž vyplývá, že žalobce v řízení o správním deliktu může zásadně uplatnit i skutkové a právní námitky poprvé až v řízení před správním soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS), zabýval tím, zda jde v tomto případě o námitku právní, jak tvrdí žalobkyně, nebo skutkovou, jak se domnívá žalovaný. Jednalo-li by se o námitku právní, bylo by povinností správních orgánů zabývat se z moci úřední zákonností opatřeného důkazu, spočívajícího v záznamu o měřené rychlosti a založit do správního spisu listiny svědčící o zákonnosti měření. V případě, že jde o námitku skutkovou, pak platí, že ji žalobkyně může uplatnit poprvé až u správního soudu, nicméně i v takovém případě se uplatní dílčí závěr citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle kterého nejsou správní orgány bez dalšího povinny domýšlet případná budoucí tvrzení osob obviněných z přestupku a již předem na ně dávat ve svých rozhodnutích odpovědi. Žalobkyně by proto musela prokázat, že se skutkový děj odehrál jinak, než jak jej měly za řádně opatřenými důkazy podložené správní orgány.
20. Soud dospěl k závěru, že námitka vznesená žalobkyní je částečně právní v tom smyslu, že namítá, že měřidlo nebylo řádně ověřeno rovněž pro změření vzdálenosti mezi rychloměry, jejímž porovnáním s naměřeným časem průjezdu byla stanovena výsledná průměrná rychlost vozidla žalobkyně řízeného neznámým řidičem. Skutkovou je pak námitka v té části, v níž žalobkyně namítá, že délka úseku mohla být i jiná, pokud nebylo prokázáno, jaká ve skutečnosti byla. Otázkou, kdy žalobce v řízení před správním soudem zpochybní věrohodnost technického měřidla (zde rychloměru) se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41 uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik“. Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že „[m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, je pak vyjádřen závěr, že „podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“
21. Aplikováno na nyní posuzovanou věc, soud ověřil, že ve správním spise je založen

ověrovací list použitého měřicího zařízení č. 8012-OL-70544-18. Z něj především plyne, že v době měření rychlosti byl aktuální a osvědčoval správnou funkci měřidla. Současně z jeho obsahu vyplývá, že ověření proběhlo i v návaznosti na státní etalony délky a času. Je tedy zjevné, že bylo ověřeno i to, že měřicí zařízení je kalibrováno na měření délky a času, tedy veličin potřebných pro stanovení správné průměrné rychlosti projíždějících vozidel. Tím je vyvrácena dílčí námitka žalobkyně, že není jasné, kdo měřicí zařízení nastavil a jak. Dále je uvedeno, podle jakého metrologického předpisu byl rychloměr zkoušen, a to se závěrem, že rychloměr lze používat pro měření rychlosti silničních vozidel. V této souvislosti není podstatné, že v ověřovacím listu není přesně uvedeno, jaká vzdálenost mezi jednotlivými měřícími stanovišti byla, neboť takový požadavek z právní úpravy nevyplývá. Pokud se žalobkyně chtěla s kalibračním listem k použitému měřicímu zařízení seznámit, měla k tomu v průběhu celého řízení příležitost. Jelikož soudu žádné pochybnosti o zákonnosti měření nevznikly, a to především proto, že bylo měřeno řádně ověřeným měřícím zařízením, nepovažoval za potřebné provádět doplnění dokazování rovněž žalovaným předloženým kalibračním listem a Technickou zprávou-úsekové měření rychlosti vozidel Přední Lhota Poděbrady.

22. Soud si je vědom toho, že v řízení o přestupku je důkazní břemeno primárně na správním orgánu, přičemž žalobkyně mohla zůstat v řízení před správními orgány zcela pasivní, má to však své následky. Správní orgány zjišťují skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ve „spolupráci“ s obviněným, tak i bez něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 250/2019-49, bod 19). Soud již výše objasnil, že ani podle závěrů citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nejsou možnosti obviněného z přestupku předkládat správnímu soudu skutková nova bezbřehé. Jinak řečeno, pokud správní orgány vycházely z hodnoty naměřené rychlosti, která byla výstupem z řádně ověřeného měřicího zařízení, a to i pokud se jednalo o otázku měření délky a času, neměly žádný důvod se při pasivitě žalobkyně z moci úřední zabývat tím, jaká byla skutečná délka mezi měřícími stanovišti, případně jak konkrétně byla stanovena. V této části jde o námitky skutkové, které sice žalobkyně mohla učinit součástí žaloby, nicméně měla současně tvrdit konkrétní skutečnosti, z nichž případné nesrovnalosti měření vyplývají a předložit k nim důkazy. Žalobkyně však toliko spekulativně uvádí, že otázka vzdálenosti mezi měřícími stanovišti nebyla objasněna, aniž by uvedla jedinou indicii, z níž tak má plynout. Jelikož soud žádné pochybnosti o správné funkčnosti měřicího zařízení a ani o naměřené rychlosti již na základě obsahu správního spisu nemá, považuje námitku žalobkyně za nedůvodnou.

*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; úsek měření rychlosti nebyl určen
Policíí ČR*

23. V této části soud spojil k posouzení žalobní body související s oprávněním obecní policie měřit rychlost vozidel a s podmínkou součinnosti obecní policie a Policie ČR při tomto měření. Žalobkyně namítá, že obecní policie neměřila rychlost vozidel v souladu s § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nezveřejnila informaci o prováděném měření. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně získané důkazy, tj. výstupy měření za nezákonné. V souvisejícím žalobním bodě pak namítá, že měření rychlosti probíhalo v úseku, který nebyl schválen Policíí ČR, neboť o splnění této podmínky není ve správním spise žádný důkaz. A dále žalobkyně namítá, že i kdyby bylo prokázáno, že ohledně měření rychlosti byla učiněna nějaká dohoda, vznáší námitku, že tak učinila osoba neoprávněná.
24. Podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“

25. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v] případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
26. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřících zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (důraz přidal zdejší soud). Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonitost pořizovaného záznamu.“
28. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – vytištěnou informací z webových stránek www.prednilhota.cz, nazvané Měřič rychlosti vozidel v Kovanické ulici, publikovanou dne 22. 10. 2015. V předmětné informaci je uvedeno: „Rada města Poděbrady rozhodla 5. 1. 2015 o zakoupení zařízení na měření rychlosti vozidel a výběr pokut za překročení limitu. Uvažovaným místem instalace byla Palackého ulice. Po zjištění těchto informací se mimořádně sešel místní výbor Přední Lhoty a požádal, aby byl radar umístěn v Kovanické ulici. Rada města naší žádosti vyhověla. Následně bylo v červnu 2015 vyhlášeno výběrové řízení na dodavatele, jímž se stala firma DOSIP Servis s.r.o. Ta by měla dodat zařízení za 1.427.800,- Kč do konce roku 2015.“ Obsahem informace má soud za prokázané, že informace o zřízení automatizovaného systému pro měření rychlosti byla uveřejněna. Z hlediska naplnění požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii však nestačí provést důkaz toliko vytištěným historickým obsahem webových stránek, nýbrž je třeba rovněž prokázat, že předmětná informace byla uveřejněna přede dnem spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19). Soud proto provedl dokazování informací o instalaci měřiče rychlosti v Kovanické ulici, publikované v Poděbradských novinách č. 21/2015 ze dne 5. 11. 2015, resp. č. 2/2016 ze dne 21. 1. 2016. Soud naopak z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalovaným navržený výslech J. J., neboť si při posouzení věci vystačil s listinami obsaženými ve správním spisu a s důkazy provedenými při jednání.

29. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
30. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz listinou nazvanou „*Přední Lhota, I/38 – úsekové měření rychlosti – vyjádření DI PČR Nymburk*“ ze dne 16. 11. 2015, č. j. KRPS-357263-1/ČJ-2015-010806-OD, v níž se Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, vyjadřuje ve věci úsekového měření rychlosti a konstatuje, že Městské policii Poděbrady již byl dříve souhlas udělen. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že úřední sdělení Policie ČR je dostatečnou zárukou, že informace v něm jsou pravdivé, nicméně provedl rovněž důkaz obsahem listiny ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010806, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v Poděbradech – Přední Lhotě, ulicích Průběžná a Kovanická. Provedenými listinnými důkazy je bez pochyb prokázáno, že souhlas udělen byl.
31. Dále žalobkyně namítá, že i kdyby bylo prokázáno, že ohledně měření rychlosti byla uzavřena nějaká dohoda, jistě toto učinila neoprávněná osoba. Žalobkyně tento žalobní bod vyjadřuje toliko hypoteticky, bez jakéhokoli podkladu, důkazu nebo indicie o tom, že by tomu tak mohlo být. Soud připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, *z jakých skutkových a právních důvodů* považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobkyně dle vlastního vyjádření v žalobě nebyla seznámena s žádným dokumentem a ani jinou právní skutečností, která by svědčila o tom, kdo případný souhlas s úsekovým měřením na Policii ČR vyslovil, zároveň žalobkyně nesdělila ani žádný jiný přesvědčivý zdroj informací, na základě kterého by mohla odůvodnit případné skutkové zjištění, anebo přesvědčení o skutkovém stavu, že úsek pro vykonávání měření rychlosti určila neoprávněná osoba. V uvedeném vyjádření tak nejsou řádně predestřeny ani elementární základy skutkového tvrzení, které by měly podklad v objektivně prokazatelné skutečnosti. Uvedené vyjádření je jakousi hypotézou až volnou úvahou žalobkyně, avšak na základě uvedené úvahy nelze zpochybnit postup provádění měření obecní policií, neboť není podložena jedinou objektivní okolností. Nadto v uvedené věci žádná dohoda ohledně měření rychlosti uzavřena nebyla. Žalobní bod jako celek není důvodný.

Nestanovení místa přestupku

32. Žalobkyně také namítá, že správní orgán nevymezil ve výroku místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku rozhodnutí řidič, který řídil vozidlo žalobkyně, překročil nejvyšší povolenou rychlost „*v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38, směr Kolín*“. Žalobkyně má za to, že z takto specifikovaného místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, a nemůže ani přezkoumat, zda se rychloměr nacházel na území obce a jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší dovolená rychlost. Žalobkyně dále uvedla, že nemůže argumentovat tím, že například místo, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, nebylo zastavěné a nejednalo se tak o obec. Též nemůže argumentovat, že byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h nebo dokonce 90 km/h.

33. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
34. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39.“ Ačkoli tedy není zejména v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „na metr přesně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož spáchání byla žalobkyně uznána vinnou, stále ještě za splnění, a to z následujících důvodů.
35. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že přestupku se žalobkyně dopustila „v obci Poděbrady, ulice Kovanická, silnice I/38, směr Kolín“. Na základě této specifikace nelze dát žalobkyni za pravdu v tom, že by nebylo možné seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a zda se rychloměr skutečně nachází na území obce. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobkyně objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
36. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/38) a názvem obce, kterou uvedená silnice prochází (Poděbrady), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy procházející obcí, na které je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, což bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno odkazem na

§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla řidiči naměřena měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatizovaném režimu rychlost 62 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, rychlostí 62 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, za jehož spáchání nese žalobkyně objektivní odpovědnost. Podstatné je rovněž to, že se v řešeném případě jednalo o měření rychlosti úsekové a nikoli okamžité změření rychlosti v konkrétním místě, v kterémžto případě by bylo třeba klást na vymezení místa spáchání přestupku přísnější nároky. V případě úsekového měření rychlosti je však vymezení místa spáchání přestupku možné provést způsobem, jak to učinily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11).

37. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku rozhodnutí totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 17. 3. 2019 v 14:41 hod.) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, se týkal typově zcela jiného přestupkového jednání (neoprávněného stání motorového vozidla) a jeho závěry nejsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Žalobní bod není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

38. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobkyně namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
39. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publikované pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu přestupku, který byl žalobci kladen za vinu.
40. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a pro perfektnost výroku by bylo třeba do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) téhož zákona, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že šlo o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4

zákonu o silničním provozu. Není tudíž pravdivé žalobní tvrzení žalobkyně, že skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání nezjištěného řidiče vykazuje, není uvedena ani v odůvodnění. S odkazem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

41. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení jako celku úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodující je celkový úspěch strany žalující či žalované podle konečného výsledku celého řízení vyvolaného žalobou, tj. úspěch v řízení o žalobě, bez ohledu na dílčí úspěch, který žalobce zaznamenal v řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 7 As 113/2016-23, bod 27). Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 16. prosince 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.